

Onderstaand ter info.

Zo moet het zijn levenslang gestraft te zijn

Christine Otten Ze gaf schrijfles in een gevangenis, net als de hoofdpersoon in haar nieuwe roman. Hopelijk is ze nog niet klaar met dit onderwerp.

Thomas de Veen
Door onze redacteur

Iedere twee weken komt Katrien Achenbach een ochtendje schrijfles geven in de gevangenis. Want ze weet: het kan helpen. Introspectie, of juist verbeelding, levert de mannen wat op. En die ingeslotenheid, die onvrijheid, doet iets met de taal. 'Woorden veranderen hier sneller dan buiten in parels, in ruwe schitterende diamanten omdat dat is wat eerlijkheid doet, echtheid, overgave. Dit is wie we zijn.'

Leuk en aardig allemaal, vinden de argwanenden onder de gevangenen, maar wat hebben zij daaraan? Waarom zouden zij op papier kwakken wie zij zijn, wie wordt er beter van hun ellendige verhalen, hun echtheid, hun sprong in de vrijheid van de verbeelding? Zijzelf zeker – nou, als de woorden op papier staan gebeurt er niets, als het klasje voorbij is verdwijnen de mannen gewoon weer achter slot en grendel.

Dat zijn ruwweg de twee posities die tegenover elkaar staan in *Een van ons*, de nieuwe roman van Christine Otten (1961). Schrijfster Katrien staat daarmee tegenover gevangene Luc, die het schrijfklasje van een afstandje gadeslaat. Zelf schrijft hij ook, in een schrift in zijn cel, meedoen hoeft hij niet. Hij wantrouwt in principe iedereen die vrijwilliger in de bajes is, of daar aan zielzorg komt